

Jachttafereel

Brigitte Slabbynck, Lochristi, °1961

Keramische beelden | diverse afmetingen (H15xB23xD35 cm tot H10xB10xD23 cm) | 2021

Het begon met een duif, "mijn muze" die kwam aangevlogen tegen het raam.

Ik vond ze op het terras, liggend in een onbeschrijflijke rust. Het beeld van de duif was zo ontroerend en mooi, en inspirerend Ik maakte foto's en begon deze pose te schetsen, te bestuderen om finaal te boetseren. Was ze dood? Of sliep ze? Was ze in een overgang naar iets nieuws? De duif kreeg een nieuw leven: 'remake'.

Het idee groeide verder om een soort jachttafereel samen te stellen van allerlei dode dieren in een 'stil'-staand beeld, elk met hun oneindige rust-expressie gepresenteerd op een tafel, een stilleven in keramiek. Mijn finaal 'jachttafereel' bestaat uit zeven trofeeën. Deze dieren werden gedood en kwamen terecht op ons feestbord in een lekkere 'remake'.

Terzelfdertijd is dit tafereel een 'remake' van een barok meesterwerk dat steeds in mijn fantasie aanwezig was. Ik ging op zoek naar oude meesters die ook door jachttafereelen geïnspireerd waren. Ik vond Frans Snyders, een Brabantse barokschilder uit de 16de eeuw. Zijn baroktaferelen van geschoten dieren geëtaled tussen andere voorwerpen op een tafel, met veel kleur gebracht en haarfijn geschilderd. In zijn jachtscènes ligt de nadruk op actie en dynamiek.

In tegenstelling met het werk van Frans Snyders is mijn tafereel sober van kleur, geëtaled op een tafel ontdaan van alle franjes. Mijn dieren liggen er echt 'naakt' bij. Het is een verstild decor dat een zekere vervreemding oproept en de dood op een positieve, respectvolle manier voorstelt (dat consumptie ver overstijgt). Het 'respect' legt de link met een overleden dierbare. De dood is niet macaber en iets om te verdringen. De dood is in essentie heel natuurlijk, niet finaal, mooi en sereen: al miljarden jaren deel van de kringloop van het leven.